

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sacrum Sanctuarium Crucis Et Patientiae Crucifixorum Et Cruciferorum

Bivero, Pedro de

Antverpiæ, M.DC.XXXIV.

Oraculum II. Regis gloriosi languentis & morientis. Lucæ 23, 43. Amen dico
tibi: Hodie mecum eris in paradiso.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47616](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47616)

ORACVLVM II.

Regis gloriosi languentis & morientis.

Lucæ 23, 43.

*Amen dico tibi : Hodie mecum eris
in paradiso.*

Bonus latro crucis lecto affixus erat, & cum <sup>Confessio
Enoratio.</sup> doloribus magis peccatorum quam tormento-
rum premeretur, languentem & pro se morientem
CHRISTVM rogat, *Domine memento mei cum veneris* ^{Luc. 23,}
in regnum tuum. Respondit roganti CHRISTVS: *Amen* ^{42.}
dico tibi : Hodie mecum eris in paradiso. Magnum hoc
oraculum est, non solum crucifixo latroni, sed et-
iam agrotis destinatum ac dedicatum, in quo satis
elucescit, quam largus & promptus sit CHRISTVS
Dominus, vt beneficiat iis qui eius implorant
opem, cum in extremis versantur. Acquiescit in
hunc locum Ambrosius: *Plus Deus tribuit quam ro-
gatur. Ille rogabat, vt memor sui esset Dominus cum ve-
nisset in regnum suum; Dominus autem ait, Amen amen
dico tibi, hodie mecum eris in paradiso. Vita enim est es-
se cum CHRISTO, quia vbi CHRISTVS, ibi regnum.*
Accedit Augustinus agens de tertia Feria Paschatis:

Nnnn

Latro

Latro attendens merita sua, non dixit, Memento mei, cum liberis me hodie; sed, cum veneris in regnum tuum, tu memor mei esto, si mihi tormenta debentur vel quod si veneris in regnum tuum. Et ille: Non te differo, tam fidei hodie reddo quod debeo. Torquebatur itaque reus, ut proferret veritatem, qua semel prolata non agitur. Deum de punitione delinquentis, sed de premio paradisi debito confitenti. Non procedit in iudicium, qui torquet ut extorqueat veritatem, facitque reum plecit, cum Deus fatentem bonum latronem absoluerit, & regno suo donauerit. Nouerit æger, cum in lectulo doloris decumbit, expetitum se torturæ, ut veritatem loquatur. Quod si Deus reum confitentem habuerit, sciat non de ipsius damnatione, sed potius de absolutione & remuneratione tractari. Nouerat conditionem Dauid Ezechias Rex & æger: qui cum esset lecto afflicto, declarauit veritatem, declarandam & exponendam cunctis ægris prædicauit. *Viuens uiuens ipse confitebitur tibi, sicut & ego hodie: pater filiis notam faciet veritatem tuam. Domine saluum me fac, & Psalmos nostrum cantabimus cunctis diebus uite nostræ in domo Domini.* Postquam veritatem aperuit, ait rex: *Domine saluum me fac;* ait latro, *Domine memento mei cum veneris in regnum tuum.* ait CHRISTVS: *Hodie mecum eris in paradiso.*

Isai. 38
19.

radiso. Non distulit CHRISTVS præmium, com-
plens ipse quod in Prouerbiis præscripserat, *Ne dicas* PROV. 3.
amico tuo, Vade, & reuertere, & cras dabo tibi, cum 28.
statim possis dare.

Proximum morti & iudicio Dei ægroꝝum con-
fessorem professoremque veritatis Sermone de Pas-
sione Domini alloquitur in hæc verba Iustinianus:
Prædonis huius Sancti, ô Catholica veritatis professor,
imitare exemplum, antequam venias ad iudiciam. Corde
pendenti Domino assiste humiliter, fideliter pete, illumque
deuotè alloquere, & dic, Memento mei non tantum vt ve-
niam in regnum tuum, verum etiam vt doctoribus compa-
tiar tuis, tuæque communicem passioni. Incongruum est
nempe, vt te patiente & languente, te moriente, ego à
cruciatibus illæsus efficiar, potissimè cum sim tui causa mœ-
roris. Ego enim sum qui deliqui.

Excitat ad eandem confessionem animam ægro-
tantem, & pænè iam deploratam Augustinus Ser-
mone in Parasceue: *Quemadmodum Medicum tunc ma-*
ximè admiramur, cum viderimus eum diffidiles hominum
valetudines, mortisque pericula medendi arte curantem;
ita & CHRISTVM admirari iustum est, quando insana-
bilia vulnera corporibus & mentibus curat, quando pu-
blicanum & meretricem ad tantam sanitatem perducit, vt
etiam calo dignos ostendat. Et quid tali dignum quiete ege-

rat hitro, vt post crucem, quam meruerat, repente paradiso dignus iudicaretur? Vis breuiter dicam virtutes eius? Quando Petrus negauit deorsum, tunc ille confessus est sursum. Quantum conueniat ægrotis in præsentia boni Latronis meditatione & confessione veritatis auctor est ipse Augustinus, qui agens de infirmorum visitatione, dicit: Latronis illius in Euangelio quæ re nobis tam venerabiliter recensita confessio est? Quibus eleemosynis, quibusve operibus, vel orationibus respondit mi IESU benignissime quasi iureiurando, Amen dico tibi hodie mecum eris in paradiso, nisi fidei sue orationis breuissimæ, Memento mei Domine dum veneris in regnum tuum? Dico itaque omnibus, dico tandem confitentibus dico confessis & consulentibus, ne confessi desperent, ne sacerdotes post mortem aliquos ligent: imò cum suo IESU dicant, Soluite eum, & sinite abire.

Ioan. II,
45.

Hæbeat Deus confitentem reum, & ægrum simul orantem cum Ephræm Sermonem Ascet. de Vita monastic. Ostende in me indignum peccatorem, Domine ineffabiles diuinæ clementiæ tuæ diuitias: meque latronem illius fac consortem ac socium, qui per vnum verbum secundum paradisi virentia consecutus est, idque obtinuit quod perfectis quibusque repromissum est: ita deprecor, benignissime ac misericordissime Domine, qui solus absque peccato es, immaculatus & incontaminatus, ineffabilem

me tuam benignitatem ac misericordiam effunde, et grata, ut omnes diligentes te, heredes regni tui efficiamur, tuamque gloriam contemplantes, bonitatem tuam semper adoremus, dicamusque cum iucunditate uno pariter ore cuncti, qui immensam atque ineffabilem illam tuam promeruimus cernere pulchritudinem: Gloria Patri qui creauit nos, Gloria Filio qui saluauit nos, Gloria Spiritui sancto qui renouauit nos.

Monendus est æger, qui peccatis suis oneratus de impetranda venia desperat, vt memor sit boni Latronis, cuius pœnitentia fera non fuit, quia vera. in cuius rei confirmationem affert exemplum Cæsarius lib. II. Miles quidam sceleratissimus ab inimicis suis captus est & occisus. Qui cum moreretur, verba eius extrema fuerunt, *Domine miserere mei*. In eius morte obsessus liberatus est, ad quem postea rediit: & cum solito atrocius eum vexaret, rogatus & coactus respondere, quare sic crudeliter ageret, responsum dedit: Multi congregati sumus in morte illius militis, sed quia nihil obtinuimus, amplius in hoc modico vasculo me vindico. Requisitus de causa subiecit. Tria tantum, heu! verba moriens protulit, propter quæ potestatem nostram euasit. Concludit Cæsarius: *Ecce huic prædoni ob inuocationem diuini nominis sicut latroni in cruce tormentum ver-*

sum est in martyrium. Annuit Cæsar Apollonius
deim: In hoc exemplo satis considero, quod pœnitentia
ra numquam sit sera.

ORACVLVM III.

Regis gloriosi languentis & morientis

Matth. 27, 46. Marc. 15, 34.

Pfal. 21, 1. *Eli, Eli, lamma sabacthani? hoc est, Deus meus,
Deus meus, ut quid dereliquisti me?*

Confiteus.

HOc oraculum affecuti minimè sunt, qui, cum
languidus affixus cruci in has voces prorup-
set, clamauerunt ipsi, *Eliam vocat iste, sine, videamus
an veniat Elias liberans eum.* Et quidem ut languens
& iam moriens percipiatur, dum loquitur tantum
mysterium, attentione opus est, quam, dum lo-
queretur CHRISTVS, pro se vel ab ipso Deo Patre
humiliter postulabat, cum ait, *Deus meus, Deus
meus, ut quid dereliquisti me?* Recitat CHRISTVS ve-
ba Psalmi 21. quæ sic transfert ac refert S. Basiliscus
Deus Deus meus, attende mihi, quare dereliquisti me?
Explicat ille: *Cum ligno crucis affixus esset. Romanus
hac usus est voce dialecto Hebræa. Dicit autem ista Dom-
nus CHRISTVS tamquam primitia humane nature*